

rettigede til at drive den. Flertallet mener, at det ved dette System vil kunne naas at hæmme de Misbrug, der med Føje befrægtes, idet kun Personer, hvem der er Grund til at stænke Tillid, ville opnaa Bevilling, idet derhos Bevillingen til enhver Tid kan kaldes tilbage, hvis Tilliden sviges, idet fremdeles Tallet af Fæstemænd begrænses, hvorved en saadan Konkurrence, der kunde friste ind paa Afveje, vil kunne undgaas, idet endvidere ikke blot Lyndekontrakter, men ogsaa visse Arbejdskontrakter, ved hvilke Misbrug har vist sig at finde Sted, ere indbragne under Forslagets Ordning, og idet endelig det i Forslagets § 3 omhyggelig præciserede, alvorlige Ansvar vil bidrage til, at Virksomheden drives saaledes, at de paa-gældende Parter ikke lide Skade. Paa den anden Side sikrer denne Ordning, at det Gode, som Fæstemandsvirksomheden, naar den udføres paa rette Maade, yder Parterne, og navnlig Lyndet, ikke gaar tabt. At bevare dette er ikke mindre vigtigt end det at hæmme de Misbrug, som kunne forekomme. Det er væsentlig af denne Grund, at Flertallet ikke kan slutte sig til den Tanke, som har fundet Udtryk i Mindretallets Forslag, nemlig at Fæstemandsvirksomheden skal henlægges til et kommunalt, eneberetiget Kontor.

For saa vidt Oprettelsen af saadanne offentlige Fæstekontorer maatte vække Forventninger om Bistand af anden og fordelagtigere Art end den, private Fæstemænd kunne yde, ville saadanne Forventninger nødvendigvis blive stufede. Det er saa langt fra, at det offentlige Kontor kan yde mere, end den private Fæstemand, at det tværtimod er sandsynligt, at det offentlige Kontor ved Forholdenes Magt vil komme til at indtage en langt mere passiv Stilling, end den i Sagen interesserede private Fæstemand naturlig vil indtage. Herpaa gør formentlig ogsaa Mindretallets Regning, idet det vistnok væsentlig tænker sig Kontorets Virksomhed indskrænket til at give Anvisninger, men i øvrigt at overlade Parterne selv umiddelbart og uden

videre Mellemkomst af Kontoret at afslutte Kontrakt. Derved ville da vel de Misbrug, som en saadan videregaaende Virksomhed kan foranledige, være udelukkede, men samtidig vil ogsaa et stort Gode være berøvet Parterne og særlig Lyndet. Den af Mindretallet foreslaaede Ordning synes i Virkeligheden at betragte al Fæstemandsvirksomhed, der gaar ud over det at anvise, som et Onde og at ville have den fuldstændig udelukket; men denne Opfattelse kan Flertallet ikke dele, og vi kunne derfor ikke gaa med til et Forslag, som vi maa betragte som værende i Strid med Lyndets Interesser. Vi skulle endnu kun med Hensyn til Mindretallets Forslag bemærke, at det i hvert Fald ikke burde blive til Lov, førend Kommunalbestyrelsen havde havt Lejlighed til at udtale sig om denne ganske nye Ordning. Hele Sagen vilde derved lide en ny Udsættelse, som i høj Grad maatte beklages.

Idet Flertallet saaledes slutter sig til Lovforslaget i det hele, har det kun en enkelt tydeliggørende Ændring at foreslaa til Forslagets § 1. Anledningen hertil er os givet ved en til Udvalget rettet Henvendelse fra Tjenestelyndeforeningen „Enigheden“. Der er i denne Henvendelse gjort opmærksom paa, at en Mængde saakaldte Anvisningskontorer unddrage sig den i Kjøbenhavn allerede nu gældende Begrænsning under Paaberaabelse af, at de ikke bortkæfte Lynde, men kun anvise. Det er nu vel saa, at den Bestemmelse, som Lovforslagets § 1 giver af Fæstemandsvirksomheden, vistnok omfatter en saadan Anvisningsvirksomhed. Men for saa vidt dette dog kunde være Tvivl underkastet, anse vi det for rigtigt at hæve denne ved en udtrykkelig Udtalelse.

Derimod har man ikke ment i Forslagets § 2 at burde optage Detailbestemmelser for Fæstemandens Virksomhed, noget, som ogsaa i den ansførte Henvendelse til Udvalget er bragt paa Tale. Saadanne Bestemmelser maa være forbeholdte det Regulativ, som ifølge Forslagets § 2, 2det Stykke, skal fastsættes af Kommunalbestyrelsen med Justits-